

Saarlandvierdaagse : beter doen dan dit wordt wel erg moeilijk !

Op vrijdag 14 april vertrokken we met 73 clubleden richting Saarland. Onze dubbeldekkerdriver Brent zette ons om acht uur af bij Hotel Schröder, pal op de grens met Duitsland, in Büllingen. Het was helder en het vroom zo'n drie graden, wat maakte dat de hoge weilanden er wit beijzeld bijlagen. Na de – erg sterke – koffie en de broodjes reden we zo'n tien km tot aan de parking van Hollentaler Knie : hier begon onze tocht door het gebied dat net in deze periode getooid zou zijn met ontelbare narcissen. Langs de Siegfriedlinie, een rij betonnen haaiantanden die de Duitsers hadden opgetrokken om de opmars van de geallieerde tanks te stoppen, kwamen we bij de plek waar in december 1944 het Von Rundstedt-offensief startte. We daalden af over een brede bosweg die er nogal “vettig” bij lag. Een laatste aprilse gril die de avond voordien was overgetrokken, had heel wat hagel achtergelaten en door de ochtendlijke vrieskou was die nog niet gesmolten. Beetje winters uitzicht dus. We daalden af tot bij de Olef, een dun bergbeekje dat we stroomafwaarts volgden. We vonden een fikse den die was gesloopt door een bever. Sterk beest moet dat zijn ! Maar waar waren die narcissen ? Te koud, nog te vroeg op het seizoen, al uitgebloeid ? Het antwoord kregen we even verderop, toen we het brugje over de Olef overstapten. In een noordgericht hellend weiland stonden ze dan, de frêle gele kelkjes van de narcissen. Hoe mooi was dat ! Via een spichtig, schuifgraag paadje lieten we het Oleftal achter ons en wandelden we nu langs de Jansbach, met ook hier grote aantallen narcisjes. Tegen de middag kwamen we aan een prachtig panoramapunt, waar we uitzagen over de vallei van de Holzwarche. De hellingen hier zagen gewoon geel van de Paasbloemen. Op deze magnifieke plek aten we onze picknick in de zalige warmte van de aprilzon. Na de broodjes daalden we af tot in de vallei en vonden we daar twee weilanden die als de mooiste van het ganse dal doorgingen. Als een geel tapijt lagen de felgele kelkjes over de weiden gedrapeerd. Tot aan het eind van deze Narcissentocht was het nu klimmen. Het prachtige landschap en de zoveel bloeiende narcissen maakten het stappen echt aangenaam. Na 16 km kwamen we bij het eindpunt, waar Brent ons oppikte om in Hotel Schröder af te sluiten met een verdiende pint. Twee uurtjes later kwamen we aan bij het Parkhotel in Weiskirchen, ons hotel voor de volgende drie dagen.

Zaterdagmorgen kijken we uit over een zonnig Weiskirchen. De Duitse weerman belooft ons vandaag een droge dag met flink wat zon, ideaal dus om de Zwei Täler Weg te wandelen. Na een vorstelijk ontbijt gaan we om negen uur op pad. We wandelen door het park, met prachtige vijver, naar het witte kerkje van Weiskirchen, doorkruisen de dorpskern en komen zo in het bos terecht. Wat verderop scheiden we de twee groepen. Blijkbaar boezemt de afstand en vooral het aantal hoogtemeter dat onderweg moet worden overwonnen, toch wel wat van onze stappers een beetje schrik in. Zowat één derde van onze groep (28) gaat met Michel mee op pad en kiest zo voor een inkorting over het Wildkätzepfad. De rest mag mee met de voorzitter. Door dicht bos gaat het flink bergop, over een smal padje langs de Uilenrots. In geen tijd winnen we heel wat hoogte en als we na vier km bij de parking van het Wildpark toekomen, is iedereen al helemaal onder stoom. De fleece verdwijnt in de rugzak en in T-shirt zetten we onze tocht verder. Bergaf nu, een hele tijd, over mooie boswegels en paadjes, tot we uitkomen bij de rand van het dorpje Zwabach. Aan de Ochsenecke, een plek waar vroeger de koeien werden gehoed en nu omgevormd tot barbecuehoekje, nemen we een slokje water. Het is zalig wandelweer en in de zon en uit de wind is het zelfs lenterig warm. We volgen het dal van de Zwabach en komen uit bij een schitterend ingebedde vijver. De

vele zitbanken nodigen uit voor een stop. Om te picknicken is het nog net iets te vroeg, maar voor de borrel is het wél een ideaal tijdstip. Wij drinken de schnaps vandaag op de gezondheid van Lisette. Door een magnifiek natuurgebied, met bloeiende bosanemonen en speenkruid, bereiken we het dorpje Waldhölzbach. Achter de witte, modernistische kerk vinden we een nietig trappenpaadje, dat ons langs een OLV-kapel leidt. Na de picknick, met de heerlijk verse broodjes die we 's morgens aan het ontbijt mochten meenemen, zetten we onze Zwei Täler Weg verder. We zijn nog maar amper weer op pad, of voor ons duikt een gigantische rotsklomp op : de Duivelsrots. Na de nodige foto's dalen we weer af naar het donkergroene dal van de Hölzbach. In zigzag, door een bemost bos, winnen we nu snel hoogte. Het pad blijft klimmen tot we uiteindelijk uitkomen bij het wildpark. We zoeken naar de kudde herten die hier ergens moet rondlopen, maar buiten een verloren buizerd zien we hier géén wild. Bij de stal, helemaal boven, kunnen de kodakmannen/-vrouwen dan toch hun hart ophalen. Een Europese bizon (wissent) poseert gewillig, terwijl de andere kolos rustig herkauwend blijft liggen in het deurgat van de stal, genietend van de weldoende zon. De afdaling naar het dal van de Holzbach is best wel pittig en technisch, maar iedereen raakt veilig en wel beneden. De finale, langs de bedding van de snelstromende Holzbach, brengt ons nog een schitterend stukje natuur. In een wirwar van bochtjes slingert de beek zich tussen beuk en den. Na iets meer dan 18 km en met exact 500 hoogtemeter op de teller, bereiken we rond drie uur weer het Parkhotel. Na een frisse, verdiende pint, op het terras van het hotel blijft er nog heerlijk veel tijd over om uitgebreid te genieten van de wellness in de Vitalisvleugel van het hotel.

Voor zondag waren de Saarlandse weersvoorspellers vrij unaniem : onder invloed van een lagedrukgebied boven Centraal-Europa zou het de ganse dag bewolkt blijven. Een kille noordoostenwind zou de temperatuur laag houden en af en toe kon er wat regen vallen. Toen we echter om negen uur aan de bus klaar stonden om op pad te gaan, bleek de zon hier en daar toch door het grijs te gaan breken. In één lange rij zette onze WP-bende zich in beweging om voor de middag het Hochwaldpfad te bewandelen. We laten Weiskirchen achter ons en winnen snel wat hoogte. Links zien we nog het witte kerkje, om dan het Hochwald in te wandelen. Gestaag klimmen we, over prettig wandelende paadjes, tussen de hoge dennen. Beneden ons horen we het water van een klaterende beek. We dalen af en komen dan terecht in een kader dat doet denken aan onze Waalse Ninglingspo. Van het ene brugje naar het andere klimmen we langs de beek steeds hoger om uit te komen bij een plekje dat zo zou kunnen weggeknipt zijn van de doos van Jigsaw-puzzel (van 1 000 stukjes). In het midden van niets vinden we een verlaten steengroeve, die nu vol met water staat en zo een spiegelgladde vijver vormt, omgeven door wild groen. Een eenzame Canadese gans poseert gewillig. We laten dit idyllische plekje achter ons, gaan nog wat hoger door het Hochwald en maken dan de bocht naar beneden toe. We laveren door mosgroene bossen, passeren snelstromende beekjes en komen na 11 km aan bij het hotel. In de banketzaal genieten we van een heerlijk sterk bord Eintopf : dikke stukken rundsvlees in een stevige bouillon met heerlijk veel groentjes en daarbij een flink stuk brood.

Brent rijdt ons dan naar de Losheimer See. Hier starten we een rondje van 7 km. Van bij de start al verdwijnen we in het bos. Het pad wirwart tussen de bomen door, klimt en daalt. We stappen tussen hagen van bloeiende sleedoorn en struiken getooid met jonge blaadjes. Via een ommetje door het stille groen, met een beek als leidraad, komen we aan de boorden van de Losheimer See. Een smal paadje leidt ons langs de oever van het meer. Heerlijk wandelen hier. Michel en zijn volgelingen zijn ondertussen aangekomen bij het Seehotel waar zij op het terras genieten van een koffie of iets fris. Met onze grote groep zijn we echter niet welkom, werd ons via mail meegedeeld. Het is nog maar drie uur : wie dat wil mag in het hotel weer gaan genieten van een paar uurtjes wellness. Voor de meest sportieve stappers is er nog een

extraatje : Brent stuurt zijn dubbeldekker naar de Noswendeler See. Met 25 beginnen we daar aan een rondje van nog eens 7 km. Het pad leidt ons langs het kerkje van Noswendel, naar een natuurgebied waar we even over plankjes mogen. Langs de Mühlbach, de Molenbeek, slingeren we ons door jong groen. Verderop trekken we langs stoere beuken en op een hoog plekje nemen we even de tijd om van het panorama te genieten en om wat bij te tanken. Door donker dennenbos zetten we onze weg verder. Uiteindelijk bochten we naar links en gaat het pad dalen. Voor ons kijken we nu uit over de Noswendeler See. Over een groene helling met wat oude fruitbomen dalen we af tot aan de parking waar Brent ons al opwacht. Bij de bus genieten we van een verdiend pintje, aan het eind van een heerlijk mooie tocht.

Na het ontbijt, waar we weer ontzettend van hebben genoten, laden we op maandag de bagage weer in en laten we het Parkhotel achter ons. Heerlijk hotel, met erg attent personeel, geweldig ontbijt, lekker avondeten en een gigantische wellness-vleugel : een absolute topper. We wandelen vandaag in twee groepen. Michel en de zijnen maken voor de middag het rondje Noswendeler See, de anderen volgen de voorzitter langs het Steinhauerpfad. De beloofde lente blijft achterwege. Er staat een frisse wind en de zon blijft verscholen achter een dik pak wolken. Maar, en da's het voornaamste, ook vandaag zal het droog blijven. Het Steinhauerpfad kreeg een score van 87/100. En of we dit ondervonden hebben ! Zo was er het smalle, technische pad langs de Saarböschung, met zijn heerlijk wild uitzicht. In het Ruheforst vonden we op de stam van de bomen de gedachtenisplaatjes van de mensen die er hun laatste rustplaats vonden (natuurbegraafplaats). En dan waren er de verlaten steengroeves, nu plekken waar de natuur vrij zijn gang kan gaan. Tot slot was er de wirwar van donkere paadjes die ons naar de picknickplaats bracht. Restte er nog alleen het afdalen naar de plek waar Brent ons kwam ophalen, aan de kerk van Britten. Deze buitengewoon mooie trip was goed voor 14 km met onderweg 340 pittige hoogtemeter. Ons wandelvierdaagse eindigde dan aan het Cloef-Atrium, in Mettlach. Over het prachtig aangelegde Baumwipfelpfad wandelden we steeds hoger, tot in de kruinen van de bomen. Het absolute hoogtepunt kregen we vanaf het 42 m hoge uitzichtpunt over de Saarschleife, de U-vormige bocht die de Saar er uitschuurde in het schitterende landschap. Afsluiten deden we met een flink stuk Saarlandse taart met koffie en nog een laatste Weissen. Tegen acht uur 's avonds waren we weer in Paal, na een onwaarschijnlijk mooie vierdaagse, met tegen de verwachtingen in, géén spatje regen !